

Валери Иванов

Воплите

Усилни години.
Осакатени скотове.
От оригиналност вече ми писна.
И този строй ще прогние кокали...
Съдбата ми зелева кисна!
Неизповедимо е мълчанието през зъби.
Барутен погреб тлее като рана.
И зейнали са стръмните ми зъбери.
Животът пак е карта проиграна.
И няма връщане назад.
И утре – няма.
Светът е повече от грешен.
И няма рай.
И няма ад.
Човекът е трагично смешен.
Сред толкова възпитани невежи – нямам сили,
за правото си на озон – да споря.
На хоризонта лилипути са се възцарили.
И няма хора.
Няма Хора...
Навярно клупът ми е тайно хвърлен
и онзи жлъчен кикот е за мен,
щом този век – гротесково ощърбен –
желае да ме види победен...
Зъл гняв попарва смуглите ми бузи.
Това не е поредният миманс.
Погребах романтичните илюзии,
но не изпадам в декаданс,
за да просъществувам – сред убийства и разврат,
защото знам,
че някога отново ще се срещнем
по онзи Лунен път, наричан още – Млечен,
за да пребъде българският Голиат!

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11064>]